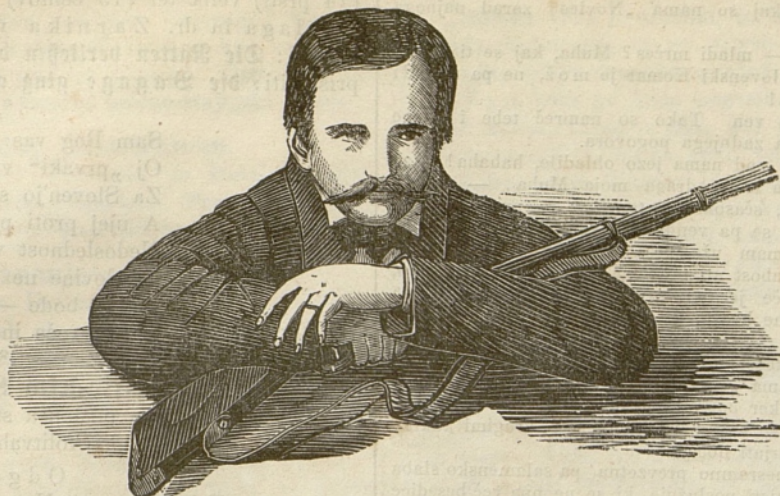

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedini se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utegnola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr., 6 mesecev za 60 i četrt leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Múnstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vtakne

GRANATE

Avstrija — adio!

Ondán se Jurče togotil
Čez grofa si Turjaka,
Da zdaj s sramoto je oblil
Marskterega grajščaka,
Ki bil njegov je krvi,
Pa vodil naše je ljudi —
Učil jih Turka klati,
S katerim on se — brati.

Oj dragi Jurče, spomni se,
Kakó je takrat bilo,
Da naše nemško plemstvo vse
Čez Turka je planilo.
Ker Turk se mešal mu v revier,
Lovil tud pri nas slavsko „zver“,
Se je nad njim zjezilo,
I gá ko psá podílo.

Slovan — učí historikus —
Najboljši je podpornik,
Pomagal je clo daljni Rus,
Da zmagal se upornik.
Slovana drž' se Avstrija,
I lovskih krempljev brani ga!
Če ljubiš bolj Turčijo,
Pa Avstrija — adio!

Čujte Slovinci!

„Juri s pušo“ je kaj dobrega duha i sluha. Ko te dni neko smodko popuha, nastavi na telegraf svoja uha, ter v kratkem ta-le telegram zaduha:

Telegram turjaškega generala. Kotor, 20. nov.

Primaruha! zdaj vem brez ogleduha, da Slovan ni muha, kader razžaljen jezo puha, ter svinec i kamenje bruha — na turkoljubnega liberaluha. Naša kasa je spet suha. Naj torej visoka vlada ne bo gluha, naj ne žali več slavskega dúha, ter mu ne krati pravice kruha, objemaje njegovega oderuha, da se še kaj hujšega ne skuha, da vse slovanske Avstrije ne zgrabi bokeljska naduha, i da le od nemškutarjev, lahonov i magjaronov hvalizana ustava ne postane Avstriji — mrtvaška rjuha!

Zdaj z Nemcem ima Turk surov
Enake interese,
Ne upa več se v tuji lov,
Za lastnega se trese.
Iz tega nam je jasno vse,
I Nemece sam pokazal je,
Slovanom da v pogubo
Turčijo ma za — ljubo.

Zdaj stá si Turk in Avstrija —
Takó je govorjenje —
Posestvo garantírala,
Zavarvala življénje;
Al kdor vtópiti se bojí,
Zastonj za slamo se loví,
Rešiti se ne more,
Če boljše ni podpore.

„Tajni črtež“ kakó naj se Bokelje vkrotí, v porabo višjemu poveljniku.

„Prvič vzemi Kotoranca
Narodnjaka za poslanca;
Drugič, si razsedlaj vranca,
Najprej pa odstrani — Franca.“

**

Svežki kanal.

Od Az'je Afriko si scer odrezal,
A dveh morjá še nijsi zvezal.
Miljonov mnogo si požrl
A vendar poti ne odprl
Kupčiji. To je občni sklep.
Kaj pa porečeš Ti Lesseps?

**

Uradni telegram s podobo.

Rižana, 20. novembra. Strašna ploha nas je primorala k povratku iz gor.

Komar i Muha.

Muha: Mladi mrčes! Ali veš, kaj so nama „Novice“ zaradi najnega zadnjega pogovora odgovorile?

Komar: Kaj, kaj blebetaš? Jaz — mladi mrčes? Muha, kaj se ti meša? Jaz sem Komar, a rodoljubni slovenski Komar je mož, ne pa mladi mrčes. Zapomni si to, Muha!

Muha: Mladi mrčes si, pa je ven. Tako so namreč tebe i mene „Novice“ krstile zaradi najnega zadnjega pogovora.

Komar: Tak s tem si so „Novice“ nad nama jezo ohladile, hahaha! Jaz sem mladi mrčes, po tem takem si ti, draga moja Muha, — mlada mrčesinja! Le potolaži se, sčasoma postaneš še — princesinja!

Muha: Naj bo, kakor hoče; to mi se pa vendar dopada, da me „Novice“ mlado imenujejo, dasiravno imam vže precej križev na hrbtu. Pa stare „Novice“ imajo vže to slabost ali prav za prav lepo navado, da zdaj vže vsakemu človeku, če je tudi priletel, nezrelo „mladost“ očitajo, kakor hitro jih vselej ne hvali, če tudi v največih zmotah i napakah tiče.

Komar: Kaj hočemo, starost je slabost! Pa pustimo to. Muha, povedi mi raji vse natanko, kaj so nama „Novice“ odgovorile.

Muha: S tem sem kmalu gotova, ker odgovor je bil kaj kratek. Rekle so, da one kot stare „Novice“ se s komarji, muhami i drugimi takimi mladimi mrčesi še ukvarjati nočejo.

Komar: Tako? To je kaj lahka, nesramno prevzetna, pa salamensko slaba obramba. Nje se navadno le tisti poslušuje, ki se ne upa več besedice v zagovor svoje zmote spregovoriti. Ako pojde tako naprej, utegnile bi oportunske „Novice“ sčasoma še veš slovenski narod za „mrčes“ razglasiti. — Je li potem čuda, če naša reč ne napreduje? Sram naj bo „Novice“ i vse njih „oberhausarske“ privržence od pete do glave, da imata celo Komar i Muha in drugi „mladi mrčes“ več poguma in rodoljubja, nego mnogoteri prvaki slovenski.

Muha: Prav nič jih ni sram i tudi podučiti se nič ne dajo, marveč še naji so „Novice“ velikodušno „Brencelju“ v podučenje izročile.

Komar: Nu, ta je spet lepa! Stare „Novice“ — smrtne sovražnice mladih mrčesov, nama same mladega mrčesa za „štruhtarja“ dajejo!

Muha: Radovedna sem, kakošen „poduk“ bodeva od Novičnega mrčesa dobila.

Komar: Mene pa malo briga ta „poduk“, i tudi za dolgoščno, prevzeto trmo starih, vse dobre svete zametujočih „Novic“ bi se ubogo malo brigal, ako bi se „Novice“ i njih oportunski privrženci slovenskemu narodu za vodnike postavili ne bili, prisegovaje nam, da hočejo s poslanstvom počasteni vse svoje moči za zmago federalizma i zedinjene Slovenije žrtovati; a zdaj po tolikih očevidnih zmotah i napakah se v prevažnem trenutku še toliko upali niso, da bi zedinjeno Slovenijo izrečno zahtevali, temveč raji so z onim železno-cestnim dohtarjem potegnili, ki se je drznil — horrible dictu! — v slovenskem klubu po vseh naših taborih enoglasno sprejeto zahtevanje z edinjene Slovenije — nepolitično i nepraktično imenovati, češ, da narod slovenski še zanj ne porajta. —

Muha: Res se je dr. Toman v tej najvažnejši zadevi tako po tagblattarsko obnašal, da se noben nemškutarski tagblattar grje vesti ne bi bil mogel, — a vendar so „Novice“ ta grdi Tomanov tagblattarizem v svoj mili plašč zavile i ga celo za svojega sprejele, potem pa mogočno na prvaški stolček sedle i „Sl. Narodu“ očitale, da po tagblattarizmu smrdi i zaradi tega nič ne velja. Tukaj res veljajo besede sv. pisma: prijatelj! izderi poprej Bruno iz svojega očesa, potem še le išči pezdvir v očesu svojega brata! —

Komar: Kar se prepira med Novičjani i Narodovci tiče. držim se jaz našega starega pregovora: „v sredi — v zlati skledi!“ — Kakor nisem i ne bom nikdar onih Slovencev zagovarjal, ki dejo: „najprvo je vera, za njo se moramo najprej bojevati!“ pa se tako nespametno vedejo, da z nesrečnim svojim oportunstvom ne le narodnost, nego i vero v čedalje večje zadrege spravljajo, — tako isto ne morem z onimi zadovoljen biti, ki pravijo: „najprvo je narodnost, ona je v največji nevarnosti, vsa druga vprašanja so še le v drugi vrsti!“ pa vsled tega v cerkvenih i verskih zadevah roke popolnoma križem držé ali pa celo nemškim liberaluhom potuho dajejo, če tudi vidijo i lahko s prstom potipajo, da nameravajo strupeni nasprotniki ravno s svojim brezverskim liberalizmom še ostali narod slovenski zatreti, kar ga do zdaj s svojim fevdalizmom i klerikalnim wichingianizmom zatreti niso mogli.

Muha: Očitno je, da so zviti Nemci nesloge seme med nas zasejali i žalibože tudi svoj namen dosegli. Zdaj imajo vže žetev, i pokazalo se je spet da — duobus litigantibus, tertius gaudet. Ne stari pensionisti, niti nemškutarski profesorji in uradniki, niti novi volitveni red, nego nesloga in iz nje izvirajoča nemarost naša je kriva bila, da se je podljubeljska Cimbrija celo v mestni zbor naše bele Ljubljane vgnezdila, da je v najnovšem času tudi v Kranji nemškutarija zmagala, da bo zdaj ljubljanska kmetijska družba s svojim novim prvomestnikom dvakrat ces. i kr., kranjska i kmetijska pa menda ubogo malo, i da naša narodna reč sploh zlasti v Ljubljani z dr. Bleiweisovo „Slovenijo“ vred nič ne napreduje, marveč še vidoma zaostaja. Nesložni Staro- i Mladoslavenci zdé mi se tistima kmetoma podobni, ki sta se zaradi krave prepirala ter jo za nogove i rep vlekla, med tem ko je zviti dohtar mej njima smehljaje molzel.

Komar: Muha, spet si pravo zadela; ali pozabiti ne smeš, da so vse nesloge naše večidel le tako imenovani Staroslavenci krivi, kajti oni niso moč beseda ostali, nego z nespametnim svojim oportunstvom so narod, cerkev i vero brezverski i slavožrtni nemški nadvladali na milost i nemilost izdali i s tem vse nesoglasje naše zakrivali. Da so se prav ravnali, ne bi bilo od nesloge duha ne sluha. „Brencelj“, kteremu so stare „Novice“ nalogo dale, „mladi mrčes“ podučevati, naj torej najprej „starega“ podučiti blagovoli, ki je, kakor figura kaže, poduka najbolj potreben.

* *

Brencelj dragi ne poslušaj ti „Novic“,
Ne napadaj Jurja ž njimi vstric,
Kajti nemško-dunajski tvoj „Witz“
Naj boji se Jurjevih pušic.

Brežki dopisun v „Konstytucionalno Times“ in ob enem (14 prsti) velik ter (15 centov) tehtni politikar je po volitvi dr. Razlaga in dr. Zarnika v kranjski deželni zbor „modro“ izrekel: *Die Ratten verließen das sinkende Schiff*, pozabil pa je pristaviti: *die Bagage ging aber im flauischen Meere unter!*

* *

Sam Bog vas razumi večni
Oj „prvaki“ vi nesrečni!
Za Sloven'jo ste taborovali,
A njej proti pa ste zborovali.
Nedoslodnost vaša gnjila
Zgodovine ne bo ustavila.
Vas ne bode — narod pa ostane,
Narod reče in Sloven'ja vstane!

* *

Štirskim Slovincem.

Zakaj za poslanca ste „Raka“ si zbrali,
Ko scer pri volitvah ste modro ravnali?

Odgovor:

Takrat nas so Nemci tak strašno pestili,
Da v naglici bili smo clo pozabili,
Da ž'valica ta, če jez pot kdo ovira,
Nemudoma lahko „nazaj“ tud — maršira.

* *

Dragi Jurče! Ker vidim, da sovražniki zelo „šturmajo na tebe“ in da se jim boš sam komaj obranil, pridem ti na pomoč. Skrivej ti bom donášal prahú in svinca, kakor — Črnogorci Bokeljnom. Živeža ti pa ne morem prinesiti, ker sam stradam. Ti pa le streljaj, dokler moreš; če te prav vjamejo, saj ti menda ne prideš na „gavge.“ Le dobro se drži, pa če koga vstreliš, mu ni treba úses in nosú odrezati, ker bi potem ne mogel duhati, kar mu pomážeš pod nos, i ne slišati, če mu kako grenko zasoliš. Bog poštenega Slovence nikolj ne zapusti, posebno če ima puško, kakor ti. Zdrav ostani!

Tvoj

Pavliha.

Nemška kultura.

Nastopi nemška pred Bogá kultura,
Jecljati jame, jame mu tožiti:
„Naródom, ki me nočejo častiti,
Doklej še tem ne pride kazni ura!
Pehá Francoz me, Danec, ruski „hura“,
Polják, Slovak Magjar i Čeh prevziti,
Slovenca, Hérvata ne pozabiti,
Ki tam divjata, kamor teče Mura.“
Pa Bog jej pravi: „Prav se ti godilo!
Ki frazami češ druge osrečiti,
Pa jim prinašes suznost le na ramo.
Cenito blago se ponuja samo,
Ker cene nimaš, se ponujaš z silo,
In siloj spet te morajo spoditi.“

* *

„Domovini.“

Dvema gospodoma služit' je jako težavno,
Toraj čudit' se ni, da jima služiš slabó.

* *

Žigon in Črné.

Žigon je goriški Sloven'c,
Črné je slovensk Goričan,
Žigonu Sloven'c je rojak,
Črnetu je pa Italján.

* *

Kaž'mi cesto v Kranjsko mesto!

Kaž'mi cesto v Kranjsko mesto Kapital, inteligencja,
Da ogledam si očete Pet bokalo „fortšritsgajsta“
Ki so zdaj si jih zvolili. Ino ena polna deža
Slava njih se razprostira Prav'ga „Dežmanovga“ masla.
Daleč po širocem svetu, Stokrat srečno Kranjsko mesto,
Prišla je celó do mene. Da si take slavne može
Pravijo, da jim kultura Je za starešine zbralo!
Nemška iz očesa gleda, Nove gledat grem očake
Ino iz jezika sili. In Kranjčáne premeténe;
Razun tega jim je dano Kaž'mi cesto v Kranjsko mesto!

Slovenski Bistričani gospodu Raku.

Dragi gospod! Prosimo, povejte nam, kje ste dobili tiste principe, vsled katerih ste zoper zedinjeno Slovenijo? Mi bi jih rabili, da bi trušali z njimi našega Vošnjaka; ker vse drugo nič ne pomaga, morda se ga principi primejo. Ostajamo Vaši slovensko-nemški zeleno-štajerski bratje.

Gospod Rak slov. Bistričanom.

Dragi ustavozvesti bratje! Principi, po katerih vprašate, se dobivajo v Dežmanovi fabriki v Ljubljani. Prav dober kup so. Vaš slovensko-nemški zeleno-štajerski brat **Jože Rak.**

Va znanje!

Dali smo si pripeljati iz Dežmanove fabrike v Ljubljani več centov principov. Vošnjak pa, kteremu so bili namenjeni, jih ne je, ker pravi, da jih ima sam dosti boljših; kmetje se jih tudi ne dotaknejo in še naši otroci jih ne marajo. Zdaj vprašamo pametnega človeka, kaj bi počeli z njimi? **Slovenski Bistričani.**

„Juri s pušo“ slov. Bistričanom.

„Duše nemškutarske! Če že nikamor ne veste z svojimi principi, takó vam svetujem, dajte jih — svinjam, ki imajo dober želodec, toda pa malo na enkrat, da ne pokrepajo. Tudi so dobri za izpraznenje želodca, kajti pameten človek po njih bljuje. Pa tudi lahko pomorite z njimi miši in podgane; puf! „Juri s pušo.“

* *

Dravberški okolici i drugim koroškim Slovencem.

Vigilantibus jura —
Zaspancem — pressura!

* *

Matije: Kaj se pravi „čvevati“, Matevc, ali mi več povedati?
Matevc: Če se ti po „zaupnici“, ktere nisi dobil, sline cedijo — takrat „čvekaš“.

* *

V Sisku je strašno! Tako hudo je uže, da ljudje nepoklobučeni hodijo po trgih, ker so jim Klobučarja vzeli. Pravijo, da se zarad tega celo „dim“ nad Siskom joka, ker je, kakor se trdi, Klobučar tako kuril, da je do Zagreba i Pešta smrdelo.

* *

Da bi v Sisku 1. novembra ne bilo praznika, odprla bi se bila šola prav natanko ob 8 zjutraj; ker pa je bil praznik, zato zidar ni mogel dokončati svojega dela do 7 ure 59 minute i 59 sekunde tega dne; zato je občinsko poglavarstvo meščane uvesilo s pomočjo pesnika „Tomaža“, da se šola odpre po prvih Rorate Würstljih, ktere Tomaž pripravi.

Medvedove hrušice.

Trese jih Narodni postopaš.

„Gospod! v gledišče ne pojdete, rekli ste, zato ker bodo nocoj Slovenci imeli ženitev. Kaj ne, Županova Micka bo vzela nekega Hrvata, Serežana, ste djali. — Zmeniva se doma kaj, rad bi vas vprašal nektare reči, če smém?“

„Kar hočeš, nocoj sem dobre volje. Slovenci sedajo na moje limanice, bomo jih, če minister hoče.“

„No, ker ste toliko prijazni, povedite mi vendar: Kakov pa je meh, ki upor dalmatinski podpihuje? Ali je velik in težak?“

„O ne, prav lahek je, ali piha pa še preveč, ker ga vleče **Aleš, a ni** že mirú pred njim.“

„Kaj morda mu pihanje tako dobro dé, da ne nehá?“

„To že to, ali vrhu meha čepi **lepa penica**, ki poje sirensko petje dalmatincem.“

„Jez bi pa tako tico vjel in zaperl v kletko.“

„Vjemi jo in zapri, če moreš, ki je na jesen odletela v gorkeje afriške pokrajine.“

„Zakaj slovenske vojake pošiljajo v Dalmacijo?“

„Zato, ker slové zbog zvestobe in junaštva.“

„Zakaj pa Wagner ni raben v Dalmaciji?“

„Ali si že pozabil, — če si kedaj vedel. — da je Dalmacija skalovito-gorata dežela, v kterej ni niti cest niti potov, razen slabih stez, po katerih mule tovore prenašajo. Za takove kraje Wagner gotovo ni raben, kod neki bo teklo kolo po skalovitih brdih in klancih; in zato so moža nazaj poklicali, kajti voz je za raván.“

„Od kodi pa je pala iskra, da se je punt vnel?“

„Wagner koles ni namazal, ki so jela škripati, in če suh les drgne ob suh les, vneme se.“

„S kom bodo plamen pogasili? Z vodo, kaj ne, saj je morje blizu.“

„Morska voda je solnata, če bi ž njo gasili, tedaj bi se lesa prijala drobna sol, ta pa privabi srne z gore, ki sol rade liž ejo, trdijo dunajski pisači.“

„No, s kom pa bodo pogasili?“

„S krvijo, in sicer zato, ker je kri mastna, da se ob enem kolesa namažejo, da ne bodo več škripala.“

„Zakaj pa je Wagner časnikarske srake spodil iz Kotora?“

„Zato, ker tiči, ki se po kotih potičejo, nič prida niso. Čuk je čuk, in grdo gleda, kamor priletí. In vrhu tega možje dobro vedo iz skušnje, da srake povsodi kričé, da jih ni strpeti.“

„Zakaj je Wagner dalmatinski upor na Ercegovce i Črno-gorce zvrnil?“

„Zato, ker je nerodno vozil.“

„Pa tudi Ruse so nekaj dolžili, da so Wagnerju v kotorskem klancu zavornico odvrli.“

„To pa pišejo zato, da bi voznik ne bil kaznovan, ker je spal na vozu. Vém, kako jez delam.“

„Bral sem, da Franz, okrajni glavar kotorski, je *Ritter von*.“

„Rokeljci pa trdijo, da je *bitter*, t. j. grenak, žarek. In res njim je postavo tako zabelil, da se kujajo in neté jesti, ker jih je koj po prvem požirku jelo skeleti v grlu.“

„Kako se je Bokeljcem na to zapretilo?“

„Zapomnite si, kdor ne uboga, ga bije kroga.“

„Kako je to, da naši ne marajo za župo dalmatinsko?“

„Prevroča je še, naj se ohladi.“

„Saj imajo pihalnike, naj jo pa popihljajo.“

„Pa je tudi preslana. Če bi jo hoteli posrebat, morali bi veliko „rudečega“ popiti zaradi žeje.“

„Naj pa vsaj skledo razdrobé, da se župa razlije, da ne bodo več muhe vanjo cepale.“

„Le pojdi ter strelaj in drobi skledo, ki je izsekana iz žive skale.“

„Kaj so slovenski vojaki govorili, vračaje se od trdnjave Kosmač? Saj ste rekli, da vam je nek prijatelj pisal.“

„Takole so govorili: Tovariši, to je prav kosmata kapa, kako nas je pa odrgnila! Ne bo dobro, če se bomo večkrat morali pokriti s takovim „kosmačem.“ — In nek ranjen kranjski Slovenec je dejal: „Fantje, saj sem že precej „kosmačev“ otrešel in pohrustal doma za podom, a do sedaj še nisem pal raz nobenega kosmača, kakor s tega dalmatinskega. Bog zna kdo in kedaj je to rbido cepil! In ko sem eno jabelko vteknil med zobe, me je kar skominalo, okus imá prav po smodniku, peške pa takove, kakor da bi bile svinčene krogle.“

„Čudna jabelka!“

„Pa še nekaj, le poslušaj! Fantje, dejal je nek koroški Slovenec vračaje se s „Cerkvice“, s strašnim trudom i skoraj tešči smó prilezli v cerkvico, pa vendar ni bilo nobene maše ne pridige v cerkvici, čeravno smo strelali, kakor da je „žeganje“, ali pa copernice v ohlakih, kako je to?“ — „Revež, ti si bolan, odgovori mu tovariš, ali ne veš, da smo se ženit prišli v Dalmacijo! Lej koliko tovarišev se je že poročilo z belo smrtjo! Nekteri se še poročajo, nekteri pa bodo razdrli poroko, toda nasledke bodo pa čutili.“ — „In nek drug je trdil vračaje se z Dragalja: Res je draga ta trdnjavnica. Gledite, koliko tovarišev smo morali zastaviti in tudi dati, da smo smeli do nje! In koliko smo se péhali, da je po marsikterem krvav pot lil. Vrhu tega so nam še Bokeljci trdih orehrov metali v obraz.“ — „O ne, oglasil se je nek ranjenec, poljubovali so nas po svojej šegi kot sorodne brate, ali ti poljubci so tako gorki, da se kar poznajo povsodi, kamor prileté. Veliko jih umrje od sladkosti, nekteri omedlé, da se sopet zavejo.“

„Kaj tako je, gospod! Oh to je ukleta dežela!“ zavzel sem se.

„Tudi Dalmacija bi bila raj po svoje, ko bi bil kdo obdeloval jo. A dejali so: to je kamenen rep, in sedaj jih ta rep opleta, da je groza.“

„Ná, čudni ljudje! Mi smo se pa v naravoslovju učili, da vsak ud je živali prav potreben, naj je tak ali tak, tedaj tudi rep, kajti ž njim si nektare odganjajo obád in drugi lahni mrčes, ki se nánje vseda, da bi kri pil jim.“

„Res da; ko bi uno leto vitez Tegethof ne bil ogrenil silnih rojev lahnega mrčesa, pa bi se bil vsel v Dalmaciji. Tedaj pravim in trdim: rep je ravno tako potreben po svojem kot glava, in se ne smé zanemarjati. Kteri umni gospodar konju repa ne glešta?“

„Bog vam plati zlati uk! Vam bom že dal „šnofati“ za plačilo, da boste kihali.“

Pesem na Krasi.

Regljá že vsaka žaba, Da je za kmeta slaba.	Lotí se kose, grabelj, Je lačen, suhíh žnabelj.
Rodi se le na slami, Z matiko že na rami.	Kar je omlatil Japa, V treh mescih vse popapa.
Devet let brez obuče Se suče okrog kuče.	Ko post prirogovili, Postí se prav po sili.
Po tem bos v šolo teče, Tam nemščina ga speče.	Denar je dal za franke, Pšenica šla je v danke.
Ko zvé, da nijma glave, Gré dam in pase krave.	Za seme zrnja nijma, Še pipa je brez dima
Na paši pa omike Ne najde prevelike.	Pa ti na štiri vogle Bi mu še pripomogle.
Da tamkaj ne propade Krompir in repo krade.	Okroglih je še manje, Je zlodi skočil vanje.
Po tem dobí sekiro Da vzame drevju mero.	Gladán od dne do dneva, Naj zdaj si zmore reva!
Proda ga za goldinar, Zabije zadnji vinar.	Nad to, najhujši tiči, Letíjo nadenj briči!
Lotí se pluga, brane, Povlečejo mu vrane.	Za res regljá že žaba, Da je za kmeta slaba!

* *

Taborit.

Nové národne pesmi.

Vezovali smo Korelna v blatnej vasi. Hoj to vam je bilo veselje! Počestile so nas prve šeme inteligencije, pa oderuhi in skupuhi kapitala. Igralo in prepevalo se je, da so strune pokale in jeziki otekli, pa tudi strelali smo, da je pokalo kakor takrat, ko je Lavdon v Beligrad bombe metal. Pred blatnovaškim gradom so bile zasajene visoke preklje, na kterih so vihrale trobojne zastave: rudeče, črne i rumene; preklje so bile pozlačene z zlato peno, in prepletene s hrastovimi venci. Policajska straža pred gradom se je svetila, kot da si jo iz škatlice vzela, in ko sem nekega hudogledeca hvalil, kakov junak da je, dejal je milo: „A kaj če to, če so škornje na „biks“ v žepu pa „niks.“

Fiakarice — pestunje v frakih in s cilindri, so v kolesejnih dovažale gospodo, ki se je mogočno in prevzetno držala, gospodje kot purani, gospe pak kot srake. Priklanjali so se in z nogami drskali po tleh prav tako kakor petelin, kedar stoji na smetišču, ko pure vabi in jim komplimente reže. Ogledovaje svatovske obraze, opazil sem, da jih manjka še precej. Ura rotovska je bila poludvanajstih, pa le ni še bilo njih, ki sem jih naj težje pričakoval. Ali proti dvanajstim se začuje vrisk, ki se je valil proti blatnej vasi. Vse skoči k oknom. „So že tu!“ zajekne starikav možičelj. „So že!“ vskliknemo vsi, in sapo váse vlečemo. Ah, verjemite, da še takrat ni bilo tako, kedar se je ženil kralj Matijaš z Alencico. Naj naprej je prijahal velikan Frice na starej kravi, z eno roko se držeč za rog, v enej pa vihteš vbrajočo zastavo; njemu na desno kot adjutant ali pobočnik je jahal Slamorezec na krulječem merjascu, i želod vsipal med radovedni ljud, na levo pa se zvirala g. Turniček na bradatemu kozlu; za njimi je stopal suhoten mož z basom, ki je renčal kot sam hudi man; možu na desnej je jo mel Pisker in bobnal na počen lonec, na levej pa je „ikse“ delal liberaluh tleskajoč z renami. In zadaj se je v lepih vrstah pomikala nemškutarško-liberalna banda, ki je navdušeno igrala: „Naprej zastava turnarska“, „Hali, haló, želoda več ne bó“, pa še druge. In za bando je Fricetov pudelj tegotno lajal v nekega mesarja, ki mu je bil neko jutro hrbet pomeril s polenom zato, ker je hotel brezi noveev meso kupiti.

In kedar je sprevod došel pod grad, zadoneli so gromoviti klici: „Hoh, hoh!“ da so vrabci s streh padali od omotice.

Med obedom je došlo mnogo telegramov, postavim: od višnjegorskega polža, od šišenskega komarja, od krakovskega karfa, od tržaškega kluna, od krajaskih fig, in od loških smojk. Gromoviti hohklici so zadoneli vošilcem. Napivale so se razne zdravice, ki jih pa denes ne omenim, in raje podam nekatere deklamacije.

Prvi se je vzdignil šepast želodar, ter govoril:

„Nemškutarška zdravica.“

Prijatli, zdaj vesel bodimo, Pa Ježco, Janče pozabimo; Cene, Paragraf Sta Slovincem strah, — Regenmoža zahvalimo.	Berite Tagblat, spisov divje roje, Kako Slovincem huda poje. Korel ves zjezen Mahne, in spoden Je peslajnar s hiše svoje.
---	---

Drugači solnce Mamelukom sije, Zdravico turnar naj napije: „Ljubi Korel naš, Vzemi v roko glaž, Pij na zdravje tovaršije!“	Le primi Korel kupico v ročico, In trdi z nam' nemškutarško krivico; Hruševco izpij, Pa naprej napij, — Saj imaš urno nožico!“
--	--

In kozarci so zapeli, da se je srce smejalo Pa smo ga suknilí!

Za želodarjem se priziblje trebušen in rudečelicast nemčur, ter zahrešči:

„Pusteži!“

Oj mehki stol, slovenski stol! Kljunača vabiš prilizljivo; Se Korel spenja čez pomol, In graja galerijo živo.	Grdo se Korelček drži, Po strani gleda renegata, Ki plaho in molčé sedi, Pa časih gorko peč pošlata.
Prevzetno gori hodijo, Slovincem dati hvalo vejo, Nemčonom pa zapiskajo, Če sitni skačejo čez mejo.	Kdo gledal bode pusteže Nemčonske, kisle in zelene! Za fajfo pšena dam jih vse Rudeče, črne in rumene!

Ta pa nam ni dopadla kar nič, zato ker mož ni nam na srce govoril. Piskali smo mu, on pak je nos zavihal in domú pobrisal.

Za debeluhom se kot frtalka privrtí šegavi rajbničian, kričeč na vse grlo:

„Domú!“

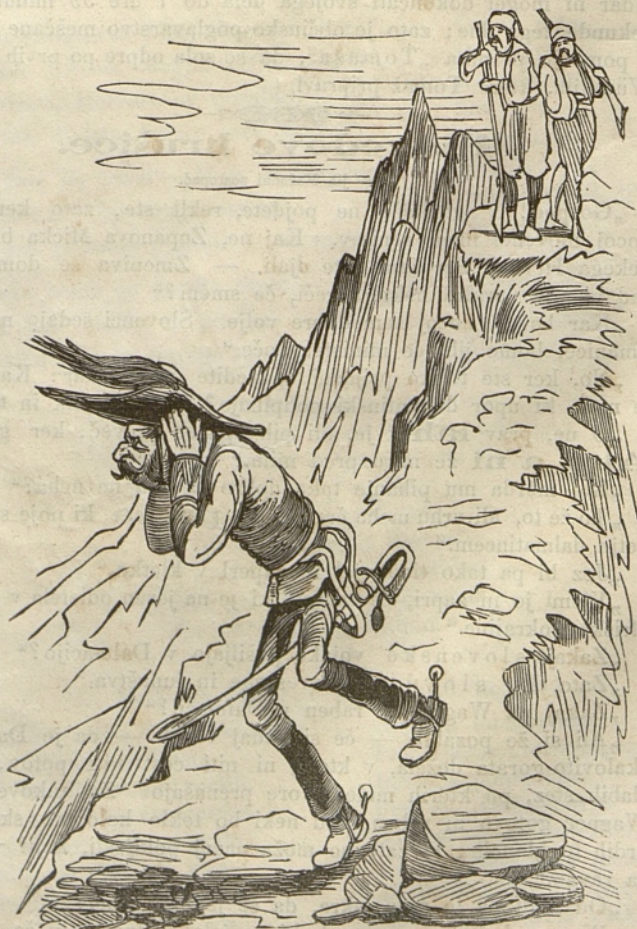
Na stolu sva molčé sedela, Kar Bleiweis je krepkó zapel: „Sloven'ja vstani!“ Midva jela Kleti: „Da bi vrag te vzela!“	Aló na Dunaj, Cene, hitro Povedat kaj godí se tod, Koj pred ministra stopi Iskro, Ponižno reči: „O gospod!“
Slovenski klub je dvizal glave, V očeh se vneval mu je žar, Raz galerije klici slave Grmé, da zvoncvrtí glavár.	„Slovinci nekaj so dejali, Da eno bit' hoté teló, A vi jih boste kaznovali, Da srce naše mirno bó.“

Molčé nosove sva trebila,
Za všesi se praskala zló,
— Prot etiketi sva grešila, —
Trdó ceptala ob deskó.

„Bravo, bravo!“ zagrmí po dvorani, šegavi rajbničian pa ves razvnet zgrabi prvo nemškutarico, — po nesreči staro škatlo, — in zapleše „janski valjear“.

Národní postopač.

V hanskem defilé — u dne 18. nov.

Prvi upornik: Bogme na tista ušesa tam-le bi kaj rad zapalil!
Drugi: Pojdi, pojdi slepče, saj je to samo tako čuden klobuk,

Listnica. 17 gg. dopisn.: Srčna hvala; ni bilo mogoče vse porabiti.